یوه خبره درته وکم ؟

(ناول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	**nasirahmad_ahmadi@yahoo.com**
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاآباد
د پښتې ډیزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

ګران وطن افغانستان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱)

تیاره وه. سړي ګرندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې رڼو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کاریز د سپرغي (ځاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغي ته کښته کیږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.

سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړی یې ونیو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغي ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ_ موټ پړی خوشې کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په رڼو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولې یې د کاریز د تونل له پاسنۍ برخې وړې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاور ونیو.

ده په احتیاط ګامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېدیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو ښاخکو ته سیخه شوه. ښاخکې د کاریزه د تونل له پورتنیو لندو خټوخخه را څڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرمامده زویه! پام کوه! کاریزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

_هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د ې خبرې د کاریز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مرې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپېرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کاریزه کې د خرابې شوي غوښې بوی ته.

دوه_ درې ګامه لیرې ، په اوبو کې چرپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له رڼو اوبو د غوټه ماهیانو شاهیرونه راوتلي وو ، اوبه یې خیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کاریزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نرۍ نایلوني پړی تاو و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ورو د هغه کېن لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمی راويستلې ، لاس يې پرېښود. جسد رنګ شو ، له اوبو چرمې بتوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته کړندي ګامونه واخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:
ـــشېر مامده زويه! سره غرمه دې کړه!
کوم غږ يې وانه ورېد
ښځې د برستن پيځکه وښويوله ، وړې کځوړنې سترګې يې ردې راوختې.
د پراته سړي سترګې پټې وې ، په يکه ککرۍ پورې نښتې تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلې تور تندي يې ځاځکې__ځاځکې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې
ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پيچلو ويښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.
ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.
ښځه په بيړه ولاړه شوه. په دالان کې يې خړ ديوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.
بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده توټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.
ښځې ورو وويل:
ـــشېرمامده زويه! څنګه يې ؟
کړپ شو. لس__يولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی يې وويل:
ـــلا لا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.
يو دم يې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشينی کېناست ، سړي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
ـــتبه يې ده ؟
ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ابېنې زاړه لرګين صندوق پله يې پورته کړه. هلک ته يې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو يې وويل:
ـــد کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.
د هلک په جيب کې پرتې مردکۍ وتکېدې ، په منډه له کوټې ووت.
ښځې د سړي د تندي توټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترګې رنې کړې ، پترې نيولې خړې شونډې يې وخوځېدې ، په زګيروي يې وويل:
ـــڅه وخت ده ؟
ښځې د وړې کړکۍ خيرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:
ـــلمر د سرای (حويلۍ) مينځ ته رارسيدلی.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـــتبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.
د سړي تندې ګونځې پيداکړې:
ـــادې! زه بايد کاريز وکېندم.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
ـــنور کليوال هم شته!
سړي سړه سا ويسته ، ورو يې وويل:
ـــ دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ ته ایښی بدنۍ یې ورپورته کړه. دوهـــ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه یې وټوخل ، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:

ــدا اوبه مو له کوم ځایه راوړې ؟

مور یې په حیرانی ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:

ــله کارېزه!

سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې یې خوړ وهل.

ښځې چلمچي د باندې ویست.

سړي په خپله خوله د برستن پیڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

سړي چایجوشې ته وکتل ، له څوښکي یې مړ تاو راووت. ویې ویل:

ــله کارېزه اوبه مه راوړی.!

ښځې په حیرانی ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

ــما ، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.

ښځې وخندل ، د خپل خیرن ټکري پیڅکه یې د پیالې پر ژۍ تېره کړه. ورو یې وویل:

ــکارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته یې وکتل ، تندی یې ورین شو. په خوشالي یې وویل:

ــلالا! تبه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و. .

هلک وویل:

ــوېربدلی یې ، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ــګولۍ دې راوړې ؟

هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته یې سړي ته وکتل ، په خوند یې وویل:

ــلالا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ــباز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه یې پاذابوه.

هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:

ــزه به یې وولم.

سړي مراوي وخندل:

ــنه! په ټوپک به ژوبل شې.

ــنه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــغوا تږې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکاري ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
ــکاربزه ته یې مه بیایه!
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
ــاوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!
ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړي تر خنګ کېښوده. ورو یې وویل:
ــدا پسې وخوره!
سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.
سړي ګولۍ ور واخیسته ، خولې ته یې واچوله ، ویې ټوخل ګولۍ یې په ستوني کې وچه ودرېده. .
ښځې وویل:
د چایو غوړپ پسې وکه!
ــنه ! نه یې څښم.
ښځې دسترخوان پرانیست ، څو نري پاستې پکې پراته ول. سړي د پاستې څنډه ور پرې کړه ، ویې ژدویله ، ګولۍ له ډوډۍ سره یو ځای له ستوني تېره شوه.
ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړي په بیړه وویل:
ــدا چای د څښلو نه دی .
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:
ــاوف! څنګه درته ووایم ، د کاربزه اوبه مرداري دي.
د دروازې کرپ شو. هلک په سترې غږ وویل:
په کاربز کې یې مړی وموند.
پیاله کړه شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوبه یې وسوځېده ، په بیړه له کوټې ووته.
سړی نیغ کېناست ، بالښت یې لیرې کړ ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل ، بټوه یې پرانیسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ویې نه پیژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې ، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر ایښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، دِله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د ځرځ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته ځادرونه ونیول ، دِله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه تپکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پریښست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ یې یو ځادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر ځادر کېناست. ورو یې وویل:

ــ موږ له همدې کاریزه اوبه ځښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شرېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

ــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنډه تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــتبه مې ده.

یو غږ واورېدل شو:

ــځه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

ــجیبونه یې خالي دی ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پیژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لندې وې ، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.

پر ځادر ناست کلیوال وویل:

ــڅنګه مو پیدا کړ؟

نوي راغلي سړي وټوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

ــنن زما وار و ،ساعت مخکې کاریز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ــتېر مازدیګر خو ته کاریزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په ښه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

ــسپږمې خو دې غټې دې ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سرې په بېره د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد ؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته یې وویل:

__تبه دې څنګه شوه ؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې څنګه شوه ؟

__بد نه یم ، پیتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد ؟

__نه! هیڅچا هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د څاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سرې ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په ښښلو زړه راډکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کاریزه اوبه مرداري دي. له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه ؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوخړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پېژانده ، په بېړه یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمیرل ، لس دانې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیالو کړپ شو ، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې ، څوک نه و. بیرته یې بټوه پرانیسته ، د بټوې یوې خانې څنځیر درلود ، کش یې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپینه ، نمجنه پاڼه راوخته.

د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګینه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، یوه پیغله وه ، سره او سپینه ښکارېدله ، ټکرۍ یې پر مخ ور کش کړ ، لیرې ودرېده ، په زوته یې وویل:

ــ ترورې! میلمانه لرو ، یوه ــ دوې چکۍ ګوره پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولې ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند یې وویل:

ــ ودې پېژانده ، سینځله وه ، د ګاونډې لور.

شېرمحمد غلی و.

ښځې سوړ اسویلی ویست ، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل ، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــ هی ، هی ، تشه لاسه ، ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې ، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .

شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ ، ورو یې وویل:

ــ باز مامد چیرې دی ؟

ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

ــ باز مامد چیرې دی ؟

ښځې له ځان سره وویل:

ــ ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدایکه یې نه هم راته کړې وای.

سړي جیب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلی یې راویست ، مخ ته یې ونیو ، په ګرده اینه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپېرمې ، ورې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.

یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل ، ورو یې وویل:

ــ نن د کارېزه کار پاتې شو.

ښځې هماغسې پیالې ته کتل...

سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول ، په زوته یې وویل:

ــ ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وویل:

ــ په یاد دې دي ؟ ...

غلی شو ، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.

ښځې وویل:

ــ کومه ګوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې وخندل:
ــهغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کيږي. خدای دي وبخښې ، پلار دي خرڅه کړه.
غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوټه يې پسې وويشته ، چرګې منډه کړه ، سرې ببرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانی وويل:
ــولې دې ګوتمۍ ياده کړه ؟
ــهيڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی ؟
ــخدای خبر! بيا به د کلی له ماشومانو سره مردکۍ کوي.
شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې ببرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ يې تړلې وه ، پر اوږه يې خړ ، خيرن څادر پروت و.
ښځې وويل:
ــچېرته ځې ؟
ــد ولسوالی بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وې په کار ؟
ښځې څه ونه ويل ، سړی په بيړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵)

د ماسپښین سیوري ړنګ ول ، شېرمحمد ستړی ستومانه د یوې ویالې تر څنګ کېناست. پټکی یې لیرې کړ ، سپینه پکه ککری او تور تندی یې نری کمرنګه خړې لیکې سره بیل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه__ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه ښاخکې یې په تار تار مونډی توره ږیره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه ، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. ژیړه غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړي شاوخوا وکتل ، په زوته یې وویل:

__بازمامده!

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غبر را ووت:

__دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژی پر یوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو شخه توري لوخړې پورته کېدلې. لوګې د لیرې پراته غره تر سپینو څوکو هسک ول.

باز محمد وویل:

__لالا! څه وایې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و ، واوره یې خوړه ، په غاړه پورې یې سره لینده ځوړنده وه.

سړي وویل:

__غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

__لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوتیدلې دي ، ما ولیدل ، غوا یې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیایلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وویل:

__لالا ، چټکې راغلې ، په یوه مې وار وکه ، لینده خرابه ده ، خدایکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو یې وویل:

__ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل ، د ښی پښې زره ، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژی ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بیره یې پر ځمکه پروت څادر پرانیست ، پلاستیکي څپلۍ یې په پښو کړې ، په خوند یې وویل:

__ بندونه هم لري ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

__سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

__تر اوسه لا ختې دي ، و به یې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر یې ور واخیست ، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

__کورته ځم ، له بازاره پیاده راغلم ، ستړی یم.

هلک په بیره څپلۍ وایستلې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــلالا! دا څپلۍ هم درسره یوسه ، په ختېو نه شي.
سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:
ـــلس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟
ـــولې ؟
ـــپه ولي پسې یې مه ګرځه! څو کیږي ؟
هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یووړ ، یو دم یې وویل:
ـــدیرش زره.
د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـــخه چتیاټ وایي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ـــما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...
هلک یوځل لوخې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي څپلۍ په څادر کې واچولې ، زړو په ختېو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتې وځټلې ، باز محمد ته یې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلۍ یې په لاس کې وې.

سړي وویل:

__ژر مور شوې ؟

هلک هماغسې خپلو څپلیو ته کتل.

زړې ښځې وویل:

__له شکنې (پیاوې) سره یې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده ډوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله یې وویل:

__خوند یې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب یې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وویل:

__کاسه لیرې کم.

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ویستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چلیمچې تر نیمایې ډک و.

شببه وروسته د ټولو مخې ته له چایو ډکې پیالې ایښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ دیوالونه تورو سیورو نیولي ول.

باز محمد وویل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وویل:

__د خانجان کاکا زوی یادوم.

مور یې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا یې په بد نوم یاداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه یې ویل ؟

هلک وارخطا شو ، سر یې وځړېد.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخه یې ویل ؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
ــخبره تر پایه کوه!
باز محمد هماغسې څمکې ته کتل ، ورو یې وویل:
ــغوا یې په ډبره وویشته ، ویل یې چې د شېرمامد غونډې مخ یې دی ، هماغسې سپړمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
ــ مرداري سترګې یې دي ، نور مه ورسره ګرځه!
ښځې په غولې پراته پنډ کوت ته وکتل ، بیځایه ورته ښکاره شو ، ور وایې خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ــخه کوې ؟
ــهیڅ! پورته ، پرمیخ یې راځړوم.
یودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، نوټونه یې له څمکې راپورته کړل ، کوټ یې ور واخیست ، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
ښځې په حیرانی وویل:
ــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سړې ژبه بنده شوه:
ــدا ، دا ، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ــدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروې ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمې کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې کوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ــپیدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ــکوچینی نه یم.
ــباور وکه ، پیدا مې کړه!
ــپیسې دې هم پیداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وویل:
ــسپین راته ووایه!
سړې خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوتمۍ مې په کارېز کې د مړي له ګوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد څمکې ته وکتل:
ــدا پرونۍ خبره ده. د کارېزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډېر وخت مې خټه په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل مې چې نور کارېز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کارېز ته ورکښته شوم ، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ــټول لس نوټه دي ، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:
ــتر اوسه دې مردار خوړلي دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ــ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!
ــچپ!
د هلک له لاسه څپلۍ ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
ــغریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وویل:
ــد مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــادې! هیچا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې ایښی کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
ــتذکره یې ده ، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، ږیره یې نه وه ، اوږدې توري څنې یې درلودې.
هلک توري سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیکه نوم
هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي توري ولوستل. دزېږيدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.
ښځې سوړ اسويلی ويست ، شېرمحمد ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
ــکور به يې پيدا کړې ؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
ــهو ، کلی يې رامالوم دی ، يوه ورځ پياده مزل غواړي ، خو کليوال به څه وايي چې له مړي يې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
ــکه په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بيرته رارسيدی شی.
د سړي سر وخوځېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه يې وويل:
ــچا ته دې تر خولې ونه وځې!
شېرمحمد وويل:
ــسل اوغانۍ کمې دي.
هلک ښپليو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ــ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته يې پوره کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډېو واوښت ، مازدیگر قضا سترې ستومانه یوه کوچیني کلي ته ورسېد. کلی په یوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا یې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، څنډې ته څپانده سیند روان و ، له سپینو څکونو تورې غټې تیږې راوتلې وې.

شېرمحمد له یوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې گوښې ولاړې کلا ته گوته ونیوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټي ول ، غنم تر لویشتې ټیټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرگینې لویې دروازې یوه پله خلاصه وه ، د کلا په مینځ کې ډېران ښکارېده ، سرې او تورې چرگې په وچو خوشایو کې گرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد یوه وړه تیږه له ځمکې ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، یودم له دروازې یو برگ کوچینی سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخیسته.

په وره کې یوه پیغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترگې یې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې یې سپین دیگی نیولی و.

نجلۍ یودم ټکرې په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې لیرې ودرېد. لمر تر لوېدیځې غونډۍ پټ و ، ژیړې وړانگې یې د ختیځو غونډېو پر سرونو لگېدلې.

چا وټوخل.

شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترگې یې پرسیدلې وې ، پنډ اوږده بریتونه یې لرل ، ژیړه وریښمینه لونگۍ یې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نیولې تبر ته وکتل ، ورو یې وویل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.

شېرمحمد یوه شېبه ودرېد ، بیا یې لویه دروازه وټکوله. جیب ته یې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه یې وویل:

__دریاده مې کړه چې جومات

ناځاپه یې سترگې رډې راوختې ، په بیړه یې د شېرمحمد له لاسه سپینه پرانیستې پاڼه ور واخیسته ، شاوخوا یې وکتل ، سړی یې تر مټ ونیو.

شېرمحمد په وارخطایي وویل:

__جومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش یې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخیسته. تولې په یوه وره ننوتې.

سړي یودم وخندل ، د شېرمحمد لاس یې پرېښود ، په زوټه (زوره) یې وویل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حیران شو ، شاوخوا یې وکتل ، ارته چهار دیوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، یوه دیوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په یوه سره رنگه تراکتور پورې اوږده تېله تړلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه پر چوتره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.

شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله.

له باندې نه د سړي خندا راغله:

__چای دم کړی! د ګلاب خان احوال يې راوړی.

د شېرمحمد زړه ولړزېد.

چاغ سړی کوټې ته راغی. ټنډه يې تروه وه ، په بيړه يې وپوښتل:

__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟

شېرمحمد په حيرانی ورته کتل.

سړي په خشکه وويل:

__کوڼ يې !!!

شېرمحمد وارخطا شو:

__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.

__دلته څوک پېژنې ؟

__نه

سړي سړه سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. خيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.

شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، ګوتې يې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ يې پر خيرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو يې وويل:

__دا هم ورسره و.

سړي بټوې او ګوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وځړېد. .

شېرمحمد په ويره وويل:

__په بټوه کې پيسې دي.

سړی غلی و.

شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خرې شونډې يې وخوځېدې:

__ګلاب دې خدای وبخښي ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.

سړي هماغسې ځمکې ته کتل.

د شېرمحمد زړه ولوېد.

دواړه غلي ول.

شېرمحمد وويل:

__جومات ته ځم.

سړي غولې ته کتل.

شېرمحمد ، تبر ور واخيست ، ولاړ شو.

سړي يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:

__چېرته !

__جومات ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې وخندل ، دوه مخکيني غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:
__کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سرې ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پيالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پياله ايښې وه.
د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سرې بټوه او ګوتمۍ ور واخيستې ، په بيړه له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خيرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هدېور ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې ترلې غوټه يې خلاصوله.
چاغ سړی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بيرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډېر نارينه غږ يې واورېد ، پياله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل ګردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرګی يې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخيسته ، لرګي له ډېرانه مره دوړه پورته کړه.
يو کوچينی ورغی ، ګردي ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د شاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکری يې مازې په ککری تم و ، ټک تور ، پيچلي ويښته يې لرل ، له رنګه سپينه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بيړه پر توشکه کېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خيرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.
يوه يې وويل:
__ای سړې! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وويل:
__نيني دې راوړې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جينګه کړه!
__يو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ويل.
لومړني هلک تو کړل ، لاړې پيالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
هلک وويل:
__بنه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډېر نارينه غږ واورېدل شو.
__دلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبېه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتۍ ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېتور سړي وويل:

__زامن مې دي.

یوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتیا ماته کړه :

__د کوم ځای يې ؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

__د ګودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

__شېرمحمد.

__څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لړزانده غږ وويل:

__غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل ځنګ ته وکتل ، تبر ته يې لاس ور رسېده.

برېتور سړي وويل:

__کلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل.

سړي وويل:

__کليوال مو په دې پوهيږي چې ته دلته راغلی يې ؟

__نه! صيب.

__دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟

__نه! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال رالیږه ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخيسته ، ويې ټوخل. ورو يې وويل:

__ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟

__صيب! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

__او ځان دې غلی ونيو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وويل:

__ډېرې پيسې وې! ولې دې راوړې ؟

__صيب! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

ټولو خپل څادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترګې يوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر څادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست ، وروسته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــښه تېر دی.
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی څوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ــپکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ــته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالۍ شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه برستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په برستن کې ننوت ، د برستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفۍ یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په برستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې .. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٨)

شېرمحمد سترګې رنې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، دېو نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېږدی!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسی ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېتور سرې را تاو ول ، سرې ښکارې ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسی ووت ، پلاستيکې بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سرې زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نری درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکی راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و. بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډېرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رنې اوبه يې پر مخ وشڅيدې. ببرته يې يوې لويې تيږې ته ولي ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکی يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، ټټر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده وېښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ توپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سرې څپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډېره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه وېښته ورسره وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.
اوږه يې له يوې لويې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.
لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، پوځای يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګنو څپو اخيستې وه.
شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.
پشهاری ډېر شو ، سرې مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهاری يې خوت.
شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلې وېښتان د سرې پر مخ او غاړه راپرېوتل.
ځای ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور_ پينځه ګزه ليرې وه.
شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.
نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه.
تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پرمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، زګيروی يې شو ، بېسده پرېوته.
شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليرې پراته ول.
سرې خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تنۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سرېښ ول.
شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يخنې وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټې کې يو څوک ولاړ و.
شېرمحمد پرمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سرې د اغزن سيم ړنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.
شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيرو مينځ ته ور کش کړه ، غلی کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سرې څلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه ورېښمينه لونګۍ يې تړلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري ټوپک نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې تيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېتور سړی هم ورغی ، له ونې تيټ ځوان کمره ته ګوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د ځپو غرمبهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد تيټ شو ، د دوو تيږو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وتوخل ، سړي يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غوږ يې ونيو ، د ځپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر ځنګ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.

يودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بيړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې يې وهلې.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې ګرېوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلۍ ګوتې يې په ګرېوانه کې بندې وې.

شېرمحمد په غوسه وويل:

ــوژنې مې!

د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

ــخوشې کوم دې ، خوپه يوه شرط ، چيغې به نه وهې ؟

د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليرې کړ. نجلۍ په بيړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وويل:

ــد خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه ، ولې يې ډېرې ته ولګول.

شېرمحمد ځادر ور واچاوه ، نجلۍ ځان پکې ونيچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

ــد کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

ــته ليونۍ يې ؟

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د ځپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بيړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل ، نرۍ درد يې په سر کې تير شو.

نجلۍ چيغه کړه!

ــخوشې مې که !

سړي تر مټ ټينګه نيولې وه. نجلۍ ژړل... د سيند خواته يې زورونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا يودم غلې شوه ، سرې ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو ځګونو نيولې وه ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد سره ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستونې سنغ اورېد وغزېد ، لمرد ليرې غره د څوکو سپينې واورې ځلولې.
سرې يخنۍ واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې يې لاسونه ننه ايستل ، ځنځير يې کش کړ. پزې ته يې لاس ور ووړ ، وينې وه.
شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې يې رڼې کړې ، سرې ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر ځنګانه کېښود ، د تورو پيچلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لګېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لګېدلې ، لاندې سيند په سيورې کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته يې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وويل:
ــبس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپين يې سرو رګونو نيولې وو ، ګلابي بغور (غومبري) يې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه يې سره وه.
شېرمحمد وويل:
ــګوره! زه ملا نه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ يودم کوکه کړه:
ــهغوی مې ورور وژلی.
د سرې لينګې ولړزېدل.
نجلۍ په چيغو چيغو ژړل...
ښه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اورېده سيورې پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر يې ور واخيست ، ويې ويل:
ــزه نو ځم.
نجلۍ په بيېره ورته وکتل ، سلګۍ يې شوې ، ورمېږ يې کوږ کړ ، څپې په تورو ښويو تيرو لګېدلې.
سرې وويل:
ــليونتوب مه کوه!
نجلۍ سيند ته کتل... يودم ولاړه شوه. سرې يې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!
ــته مې هرات ته بيايې ؟
د سرې ځنګنونو پرک واخيست.
نجلۍ په بيېره د کيڼ لاس لستونې ور تول کړ ، څلور ژېړ بنګړي ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل:
ــسره زر دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه ، ګام یې واخیست ، شېرمحمد څنګ ته شو ، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده ، اوبو ته یې وکتل ، سترګې یې پټې کړې.
شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ
__لاس مې پرېږده!
ځنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل ، په چیغو__چیغو یې وژړل.
شېرمحمد وویل:
__زه غریب سړی یم ، بدنامي ده ، بدي نه شم کولای.
نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله ، کش یې کړه ، دواړه په ولاړو تیرو کې کېناستل ، نجلۍ په حیرانی ورته کتل ، څادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله ، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
__له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ چیغه کړه:
__څم ، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.
ولاړه شوه.
شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په غوسه یې وویل:
__ ته به له ژونده سترې یې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره ووینې ، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.
نجلۍ وویل:
__ته مې هرات ته بیایې؟
__هو!
نجلۍ کېناسته ، ډکې سړې شونډې یې وخوځېدې:
__تا قول راسره وکړ!
شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل...: یودم یې په وارخطایي وویل:
__ له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ وویل:
__هلته تلی شو؟
شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.
نجلۍ وویل:
__د اوبو پخوانی ژرنده ده.
سړي په ځیر کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزېدلی و.
دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې څنډو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوړدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کلیوال تر دېوال پټ ول ، په بیړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو ځايه رڼا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سرې ورته وکتل ، له خيرن څادره سپين مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پيچلي لانده ويښته راوتلي ول.
شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سرې چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وويل:
ــهغوی فکر کوي چې ته مړه يې.
نجلۍ غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، يودم يې وژړل.
دوې ټوټکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غڅا يې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وويل:
ــکاشکې مړه وای.
سرې هماغسې کليوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ــتا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بيايې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی يې تريو شو ، په نيولي غږ يې وويل:
ــزه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونيو:
ــد خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــنه!
نجلۍ چيغه کړه!
ــ غيرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غريو کې وويل:
ــ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
ــسمه ده ، بيايم دې.
ــته دورواغ وايې!
د سړي په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
ــد غزني په اولياوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، ليرې ، تر هسکو تيرو ور هاخوا د کليوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ــد غزني تر ښاره دې بيايم ، د هرات موټر ته دې ور خيژوم. نور به په خپله ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چیغه کړه!
ــ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرۍ یې له خیرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره یې وویل:
ــ اجب جنجال راته پیدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وویل:
ــهرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غریو واخیسته.
ــهلته مې خور ده.
سرې ورته وکتل ، په ملنډو یې وویل:
ــپه لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپینو پښو د ځادر پیڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ یې وکتل ، ورو یې وویل:
ــ موږ باید په ډبرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتي ته کښته شو ، شاته یې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سیند پر غاړه لویو ډبرو ته ورسېدل. مخکی لاړل. اوبه په ټیټه کې روانې وې ، پورته تر تیږو ور هاخوا یواځې د کلي د هدېرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګړندي ګامونه اخیستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، یوځای یوه بوډا د سیند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی یوه شېبه د ډبرو په مینځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټیو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر څنګ شیلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ یې منډه واخیسته ، د سیند د څپو غږ ورو ورو لیرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په ځادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر یوې ټيټې غونډۍ واوښت ، په یوه لویه ډبره کېناست ، شاته یې وکتل ، نجلۍ لیرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخیسته ، تر څنګ یې وکتل ، د کلي څنډه ښکارېدله ، کورونه په ټیټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټیو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې بربښېدلې ، سیند کوږ ، ووږ روان و.
مخ یې وګرځاوه ، نجلۍ په یوه هواره ډبره ناسته وه ، سر یې ځوړند و ، تېزه تېزه سا ه یې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بیړه ورته وکتل ، په خواره خوله یې وویل:
ــد خدای له پاره ، یوه شېبه دمه کوم.
سړې حرکت وکړ ، د غونډۍ په پیڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ایستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کیڼې پښې غټ نوک یې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې یې وینې روانې وې.
سړی په یوه تیږه کېناست ، تندی یې تریو شو ، په غوسه یې وویل:
ــکمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټینګه نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سړي لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:
__يوه ورځ مزل لرو.
حرکت يې وکړ ، نجلۍ ګوډه__ ګوډه پسې روانه شوه.
دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پيڅکه کې ګامونه اخيستل ، سيورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ توري وې ، کله کله به نوی راټوټيدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو وړې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپين پتنګان له بوټو پورته شول.
پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لويو ډېرو پسې به يې لاس ونيو ، بېرته به يې ګام واخيست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپيني وريځې ور رواني وې.
ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کيڼې پښې ټولې ګوتې يې په وينو سرې وې.
نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پوندې ازغی ايست ، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه.
شېرمحمد د خپل کوټ څنځير کش کړ ، ويې ايست ، د تبر تېره څوکه يې د کوټ د لستوني د اوږې برخې ته سيخه کړه ، لستونی بيل شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړي لستونی په مينځ کې نيم کړ ، بوټونه يې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، ورو يې وويل:
__ځادر.
نجلۍ ځادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيږې شاته کېناسته.
سړي له ځادر څخه خو نرۍ تراډې وايستې.
شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:
__تلی شم.
نجلۍ غړی اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستوني ور اغوستي وو ، د ځادر نرۍ تراډې ترې تاوې وې.
نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بيړه ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سړې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې يې اوښکې راټولې شوې ، غلی کېناسته.
شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:
__دا په پښو که.
روان شو.
نجلۍ يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کيڼې پښې ښه ګوته يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوټونه يې په پښو کړل ، په ځادر کې يې ځان وپيچه ، ګام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وريځو نيولی و ، سوړ باد چلېده.
پاو ووت ، اسمان وغرمبېد ، پر ځمکه د باران ځاځکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې ترادې کرښېدې. يو ځای هسکې تيرې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، يوه پلنه تيره د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې يې ورته ولګول ، د باران څاڅکې يې تر پښو پورې رسېدل.
شېرمحمد ځړېدلې ټوټې ور پورته کړې ، کلکې غوټې يې ور واچولې ، نجلۍ ته يې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې يې لړزېدې...
شېرمحمد څمکې ته وکتل ، ورو يې وويل:
__نوم دې څه دی ؟
__تورپيکۍ.
__خور دې په هرات کې واده ده ؟
ځواب يې وانه ورېد.
شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سرې بېرته څمکې ته وکتل.
تورپيکۍ وويل:
__هو.
يو دم غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، په ژړغوني غږ يې وويل:
__زما وروركی دې څنګه پيدا كړ ؟
شېرمحمد په بېره ورته وکتل ، نجلۍ پورته وريځو ته شنې سترګې نيولې وې ، په سپينه زنه پورې يې رڼه اوښكه ځړېدله.
سرې بېرته څمکې ته وکتل:
__په کارېز کې!
__خراب شوی و ؟
شېرمحمد وويل:
__وږې يې ؟
__نه.
__ځو ؟
تورپيکۍ هماغسې وريځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:
__ناوخته دی.
نجلۍ په غريو وويل:
__اخر يې په بلا وخوړ.
غلې شوه ، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
__ډېر مې ورته وويل چې له تره لیرې ګرځه ، نه يې منله ، خپل حق يې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__د څه شي حق ؟
د تورپيکۍ سلګۍ شوې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــورور مې د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي
پرې اچول شوی وای.

ــپلار دې مړ دی ؟

نجلۍ سره ساه و اېسته:

ــهو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار
مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس
وپوهېدم چې له قصده يې د ټوپک خوله ور اړولې وه.

تورپيکۍ غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟

ــهو.

او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟

تورپيکۍ اوږده بانه سره وروستل.

شېرمحمد وويل:

ــورور دې واده درلود ؟

ــنه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه
ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېبو ويست ، ورور مې سرې
وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه
وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځي. د
لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ،
خو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.

تورپيکۍ سره ساه واخيسته ، غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خړه ، وړه څرمنبکۍ په
ځمکه ولوېده.

شېرمحمد وخندل:

ــبې ازاره ده ، ته ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.

تورپيکۍ ځمکې ته کتل ، څرمنبکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې...

نجلۍ بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

تورپيکۍ سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

ــد سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه
له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته
لاړم ، په تناره کې مې له ښکانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنېږدې شوم ، له کاوړه (

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسې) ډک غږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کارېزه کې اچاوه.
تورپیکۍ غلی شوه.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ــبیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
ــزړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولې زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
ــباران ودرېد ، نه ځو ؟
نجلۍ څرمښکۍ ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
ــد تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره یې په غیږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مساپرې ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې ترلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
ــځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۹)

شپه وه ، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__څه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتې ته تېرېږم.

هلک منده کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توربيکی انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو ګړی دېوال ته ولاړ و ، شنګ ته څو ناولي پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې تونې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په برستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې تکرۍ څيرې و ، راوتلي څيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونی دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک وویل:
__خادر دي چېرته دی ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.
ښځې وویل:
__امانت دي ور وسپاره ؟
شېرمحمد وخندل:
__هو.
__خه یې ویل ، د مرې د ورلو له پاره خه وخت راځي ؟
__خدای خبر! ژر.
ښځې برستن لیرې کړه ، ورو یې وویل:
__ زه به ډوډی درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
__نه! وږی نه یم.
__زویه! الوګان تیار دي ، په تناره کې به یې تیټ کم ، ژر تودېږي.
شېرمحمد وخندل:
__موړ یم ، زړه ته مې نه کیږي ، د مرې خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم ، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ویل یې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__وږی نه یم.
ښځې یوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، خراغ ته یې ور پوکړل ، ورو یې وویل:
__ادې! سهار وختي یو چېرې ځم.
د ښځې حیرانه غږ یې واورېد:
__چېرته ؟
سړي وخندل:
__یو پخوانی ملګری مې ولید ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوې او پسونه راولي ، ویل یې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وویل:
__وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کاریز کنې دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسیږي.
شېرمحمد وخندل:
__زړه مه خوره ، درې ، خلور ورځې وروسته بېرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ یې واورېد:
__خدای دې له سختیو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواووښت ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ یې ونیو ، خرهاری اورېدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برستن ورواخیسته ، ورو یې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ،
دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپیکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برستنه په غولي کېښوده ، ورو یې وویل:
ــهرات ته تګ پیسې غواړي.
د نجلۍ سترۍ غږ یې واورېد:
ــیو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بیړه له دالانه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۰)

یودم چیغه شوه:
ــبلا!
درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوټه سړې هوا ونیوله.
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې یې ردې راختلې وې.
شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:
ــڅه خبره ده ؟
یودم یې زړه ولړزېد.
د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطایي وویل:
ــڅه ټکه را پرېوته ؟
د هلک ژبه بنده شوه:
ــبه ، به ، بلا!
چیغه یې کړه!
ــپه دالان کې بلا ده.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:
ــلوی سړی یې! بلا له کومه شوه!
ښځې وویل:
ــدا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟
ــتږی وم ، له ګړي مې اوبه را اخیستې.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:
ــماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!
هلک په وېره وویل:
ــلالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولګېده ، زګیروی یې شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ــورور دې سترۍ دی ، له خوبه یې مه باسه.
ــادې! بلا ده.
شېرمحمد چیغه کړه!
ــچوپ!
هلک په برستن کې ننوت.
ښځې څراغ ته ور پو کړل.
ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:
ــادې! تږی یم.
څراغ ولګېد.
شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې تکرې په ویښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.
شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې څراغ ور واخيست ، له کوټې ووت.
تورپيکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا يې له خيرني برستني په راوتلې سپين مخ لګېدله ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد ګړی کوږ کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه يې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې يې رډې راختلې وې ، نجلۍ ته يې کتل...يودم يې له خولې ځګونه راووتل ، ړنګه شوه ، سر يې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخيسته ، غبرګ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکۍ چيغه کړه ، کېناسته ، په بيړه يې څادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غېږ کې واخيسته ، ورو يې وويل:
ــڅراغ درسره راواخله.
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سرۍ له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخيست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېيسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو رډو سترګو يې په ګونځې ګونځې څادر کې پيچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهاری شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بيړه تر دواړو متو ونيوله. وېې ويل:
ــپښې يې ټينګې ونيسه!
تورپيکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.
تورپيکۍ په وارخطايي وويل:
ــپيريان يې دي ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ــتندی يې وينې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو يې وويل:
ــ صندوق وګوره ، يوه ټوټه پيدا که!
تورپيکۍ لرګين صندوق ته ور وښوېده ، دړه يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ يې په څنګ ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بيړه يوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سرې په خشکه وويل:
ــدا خو پرتوګ دی.
تورپيکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چړموړلې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سرې ته ونيو ، له غولي يې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.
سرې د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.
تور پيکۍ وره ته نږدې ، څڼ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلۍ ته يې په کرکه کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپیکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بټۍ یې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته. .
پاو ووت ، د ښځې زګیروی شو ، سترګې یې رڼې کړې ، شېرمحمد ته یې وکتل ، مخ یې دېوال ته ور وګرځاوه.
سړي وویل:
ــ ادې! ته سمه نه یې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غریو واخیسته.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ــ زه به توله کیسه درته وکم.
ښځې په نیولي غږ وویل:
ــ دا مرداره دې له کومه کړه ؟
ویې ژړل ، دیوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
ــ خبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سړی غلی و.
ښځې په ژړا کې وویل:
ــ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ــ تورپیکۍ نومیږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ــ زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرمیږي نه ، نوم یې هم اخلی.
سړي چیغه کړه:
ــ دا دهغه مړي خور ده ، ورور یې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سیند ته واچاوه ، له اوبو مې راویسته ، بله چاره نه وه ، دا باید تر هراته ورسوم ، هلته یې خور اوسیږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نیولي غږ یې وویل:
ــ د خلکو خولې به څنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم یوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وویل:
ــ همدا اوس یې له کوره وباسه!
سړي چیغه کړه!
ــ چېرته لاړه شي!
ــ بلا مې ورپسې ، مور خو یې ذمه نه ده اخیستې.
شېرمحمد وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوره ادي! له خدايه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه يې له کوره ايستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به يې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ــولې! له لوټې خو نه ده پيدا! پلارګنې لري ، ته يې بدي کولای شې ؟

ــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.

ښځه ورور ورو سونګېدله...

بازمحمد وټوخل.

شېرمحمد وويل:

ــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترګې ور واړولې.

شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سړي په يخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.

ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، بېسبکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سړی په بړستن کې ناست و ، هلک هم لرګين صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته يې کتل...

د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپيکۍ ګليمي دسترخوان هوار کړ ، پيالې وکړنګېدې ، سړي په بيړه له سره بړستن ليرې کړه ، پر دسترخوان خو پاستې ، پيالې او توره چايجوشه ايښې ول.

تورپيکۍ په ريږدېدلي غږ وويل:

ــبوره مې پيدا نه کړه!

ښځې ور وکتل ، چيغه يې کړه:

ــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکېږه شوې!

تورپيکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.

ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

ــبوره را واخله.

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخيسته ، پر دسترخوان يې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.

سړي پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، يو سوځيدلی ځای هم نه پکې ليدل کېده.

وخت ووت ، په دسترخوان درې پيالې ايښې وې ، يواځې په يوې کې د چايو شمه ښکارېدله.

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمينځل شوي ول ، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پزه يې د تناره په ايرو توره وه ، ورو يې وويل:

ــلمر راوخوت ، نن تګ نه کيږي.

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.

شېرمحمد سوړ اسويلی ويست.

نجلۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__تاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور یې هماغسې پرته وه.
سړی کېناست ، پیاله یې له چایو ډکه کړه ، ورو یې وویل:
__ادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه یې وویل:
__لالا! ګلمیر خبر دی.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترګې یې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وویل:
__له کومه ؟
__ویل یې چې کوچیني ورور یې د شپې بولي کړې وې ، سهار یې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې یې نجلۍ لیدلې وه.
زړې ښځې په غریو کې وویل:
__اوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
__ګلمیر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وویل:
__تا څه ځواب ورکړ ؟
__هیڅ! منډه مې راواخیسته.
زړه ښځه اوږده وغزېده ، سونګی یې شو ، بړستن یې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نیمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بیا یې د کوټې خواته منډه راواخیسته ، ویې ویل:
__د ګلمیر وړه خور ده ، وایي چې یو اورلګیت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بیړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتې ژیړ ویښته یې ول ، شاوخوایې سترګې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر یې د باندې ویست ، زوروه چیغه یې تر خولې راووته:
__ووزه له کوره!
نجلۍ په بیړه مخ واړاوه ، منډه یې کړه ، تندی یې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وویل:
__د سپي لور یې د جاسوسی له پاره رالیږلې وه.
د ښځې ژړغونی غږ یې واورېد:
__خپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چیغه کړه!
__بس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وویل:
ـــولي داسې راته ولاړ یې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی یې ، غوا له لوږې مړه شوه.
هلک په بېړه له کوټې ووت.
سړی په خپل ځای کېناست ، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
ښځینه غږ یې واورېد:
ـــد بازمامد مورې!
زړه ښځه په بیړه کېناسته ، ټکری یې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.
شېرمحمد ورسې ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نیولی و.
د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګیله من انداز وویل:
ـــد خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟
د شېرمحمد مور په خواره خوله وویل:
ـــد ګل میر مورې! خدایکه یې لاس ور وړی وي.
چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:
ـــوی تروري! دا نجلۍ خو دورواغ نه وایي ، تندي ته یې وګوره ، خومره پړسیدلی دی.
زړه ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.
چاغې ښځې یودم وخندل:
ـــهغه نجلۍ څوک ده ؟
زړې ښځې په بیړه وویل:
ـــکومه نجلۍ ؟
ـــوی تروري! خان ولي ناکاره اچوې ، په خپله مې له بامه ولیده ، تکه سپینه ، نرۍ نجلۍ وه ، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.
زړه ښځه وارخطا شوه:
ـــهغه ، هغه
شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چیغه یې کړه!
ـــته یې څه کوې ؟
چاغې ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ یې وویل:
ـــوی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.
شېرمحمد چیغه کړه!
ـــپه تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!
ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونیوله ، په منډه له دروازې ووته.
زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر یې وځړېد ، یو دم یې وژړل.
شېرمحمد ورمیر کوږ کړ. تورپیکی د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان یې په ځادر کې پیچلی و ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد تر چوترې کښته شو ، ځوانانو منډه واخیسته ، سرې ورغی ، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته یې ګام واخیست ، زرې ښځې ورته وکتل ، یودم ولاړه شوه ، د سرې له ګوتو یې تور خیرن ټیکری ویست ، په غوسه یې وویل:

__دا زما ټیکری دی.

شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و ، بیا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو یې وویل:

__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟

زرې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

د سرې سر وځرېد:

__ته وwایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

ښځه غلې وه.

شېرمحمد سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلې وې ، زما په پزه پورې یې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکلی کړی. ته وwایه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو یې وویل:

دا نه چې زه زړه نه لرم ، خوک مې نه خوښیږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالویږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به یې بد راتلل ، لیرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شمیري ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته وwایه! په یوه شپه کې بیا بل نارینه وربانديې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل یې!

سرې دروازه خلاصه کړه ، زړه یې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زرې ښځې ته یې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وویل:

__راځئ!

بوډا تر مخ و ، لکړه یې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سړو ټیټ سرونه نیولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر ولیو ونیو ، سرې پر چوتره وخوت. په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__شېرمامده زویه ، دا ځای ښه دی ، پیټاوی لرې.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل ، بوډا لکړه دیوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وویل:

__څه رنګه چای ، تور که شین ؟

بوډا وټوخل ، په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__همدا اوس له چایو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زویه! یو خو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخي واخيست ، ورو يې وويل:
__په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږديدلي غږ وويل:
__زويه! دا رښتيا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنگر سړي وويل:
__د بازمير زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انگړ له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه يې دا چې خادر يې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وويل:
__زويه! دا کوچيني کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__دا د هغه مړي خور ده چې له کاريزه مو راويست.
د کليوال سترگې رډې راوختې.
بوډا په بيړه وويل:
__نو دلته څه کوي ؟
__زه هلته ورغلی وم.
کليوالو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا وويل:
__تا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
__کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وايم چې تره يې د هغې ورور او وژلی ، نجلۍ هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور واده ده.
شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې.
بوډا په تريو تندي وويل:
__ښه دې نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
يوه کليوال وويل:
__اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ــدا دعغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد څمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ــنظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، ويني به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ــارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بيړه سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ــبدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديدلي غږ يې وويل:
ــمور غاړې دربانديې خلاصي کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زره ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد څوړند سر ناست و.
تورپيکی له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود. ، سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:
ــزما پتکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ پر ترلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکارې توپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بيړه د هغې پرسر ګوټې وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو ويښتو بوی ته.
زره ښځه پر نجلۍ ور پربوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو ويښتو کې يې ګوټې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې ببلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ــله بازمامده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ــ ښوک خو به ژوبل نه وي.
ــنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وويل:
ــ د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوټو نيولی و. چت ته يې سترګې ور واړولې ، له ټوټې ترلې مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ايښی و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:
ــ زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، خړ څادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
ــ ته به هېچيرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
ــ لېونتوب مه کوه.
څنګ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځرېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر ترلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکۍ په ژړا کې وويل:
ــ تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
ــ اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوړو تور ، خيرن ټکرۍ ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرګینې دروازې یې لرلې ، دروازې پورې وې ، یواځې یوځای په چنګکونو پورې غوښې ورنونه راځړېدل ، څو ګامه لیرې څلور ــ پینځه خیرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته یې مړې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، لیرې په یوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شیبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښیښه کښته کړه ، ورو یې وویل:

ــ ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سیټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وویل:

ــ له ما سره سیاه سره ده.

ــ موټروان وخندل:

ــ وروره! د مخې په سیټ کې دوه تنه کېنوو.

ــ نه! ځای تنګ دی.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، یوه یې وویل:

ــ موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، تورپیکی خړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خیرن ټکرې کې یې ځان تاو کړې و ، پلاستیکي چوټې (څپلکې) یې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلۍ راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بیا نجلۍ کېناسته.

موټر یو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به یې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مینځ څلور ګوتې فاصله وه.

له نیم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نېغ زرګری ته لاړل او د سرو زرو یو بنګړی یې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې یې پلی مزل وکړ ، په اډه کې لوی ــ واړه موټر ولاړ وو ، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل ، یوه موټروان چیغې وهلې.

ــ کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه یې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقیما موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

ــ کندار ، کندار....

یو چا وټوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټینګه کړه. دی ورغی ، بوډا وویل:

ــ پیسې دې دېرې دي ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.

سړي پیاله له چایو ور ډکه کړه ، د لاس ګرۍ ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوو بجو ته له کابله بسونه رارسیږي ، سیده هرات ته ځي ، هم یې کرایه کمه ده او هم یې سیټونه هوسا دي.
بودا په پلاستیکي خیرن غاب کې د اېښې ډوډۍ شنډه ور پرې کړه ، ورو یې وویل:
ـــزه هم هرات ته ځم. سره ملګري به یو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وویل:
ـــوږي یې ؟
کوم ځواب یې وانهورېد.
سرې سر هسک کړ ، تورپیکۍ د لرګین تخت تر شنګ تورو بوټاکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ـــوخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
ـــڅه ؟
ـــله بیګا راهیسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شېرمحمد یوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ یې وویل:
ـــکباب ، قابلي ، کړایي ، څه شی درته راوړم ؟
سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځایه ناره کړه!
ـــدوه چایه!
شېرمحمد د تخت په شنډه کې د لرګي ولاړي تمبې ته ور وښوېد. ملا یې پرې ولګوله ، تر شنګ یې تورپیکۍ ته وکتل ، یوه خوا غاړه یې ښکاریدله ، غوږ یې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو ویښتو څوکې یې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ یو ځوان ناست و ، تر غاړې یې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرمحمد ، تورپیکۍ ته وکتل ، ورو یې وویل:
ـــټکری دې سم که!
نجلۍ په بیړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته یې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولي دوه واړه ګیلاسونه کېښودل ، بیا یې په منډه غبرګې چاینکې او په پلاستیکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګیلاسونه له چایو ډک کړل ، ویې ویل:
ـــد خدای فضل دربانديې وشو. مره وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې یې وخوځېدې:
ـــتاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
ـــبدۍ ته پلمه نه پیداکیږي ، ما خو نه یې راتښتولې ، زه خو دې یواځې تر هراته رسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سر وځړېد.
د یوه هلک ږغ یې واورېد:
__ژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
__ژاولې درته واخلم.
تورپیکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته یې سر وځړېد:
شېرمحمد وخندل:
__احسان نه درباندې اچوم ، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکۍ څه ونه ویل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
تورپیکۍ ورته وکتل:
__نه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
__نوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
__تېرکال مې خور راغلې وه ، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.
تورپیکۍ په ټیټ غږ وویل:
__ته هرات ته تللی یې ؟
__نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) یې وویل:
__بس راغی.
شېرمحمد د هوټلې شاګرد ته پیسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، یواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سیټ ته ځانونه ور ورسول ، تورپیکۍ ښیښې ته ور ونښوېده ، بیا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړ و ، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخخي او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیاني به چابکې ورسره رواني وې ، د ګڼو کميسونو ګردې لمنې به يې خوځېدلې.
يو ساعت وروسته ، موټر په يوه خړ بازار کې ودرېد ، کلينر په لوړ غږ وويل چې د بس د ماشين د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
څو تنه له څوکيو پورته شول ، شېرمحمد تورپيکۍ ته سترګې ور واړولې ، ورو يې وويل:
ـــځو ؟
دواړه له موټره کښته شول. يو کوچينی بازار و ، دواړو غاړو ته يې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسايکل غرهاری شو.
شېرمحمد يوه دوکان ته ور وګرځېد ، څو مالټې يې په پلاستيکي خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د يوه پلچک پر راوتلي هوار سيميټ کېناستل. سرې يوه مالټه سپينه کړه. تورپيکۍ ته يې وکتل ، د سپينې ښکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځيدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وويل:
ـــدا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نوميږي. څوکې يې کال دوولس مياشتې سپينې وي.
له دې سره يې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونيوله. تورپيکۍ يوه مالټه ور واخيسته.
شېرمحمد وويل:
ـــپه قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی يم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را ايستلې دي.
تورپيکۍ ته يې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۲)

هوټلي وويل:

ــ يواځې يوه تشه کوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ کرايه درباندې راځي.

شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلې ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښې لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده څو نجونې ځرخېدلې...

هوټلي وويل:

ــ څه وايې ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ــ څه ؟

ــ کوټه نيسې ؟

ــ هو صيب!

هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:

ــ نوم دې ؟

شېرمحمد

ــ ولد ؟

ــ څه

ــ د پلار نوم ؟

ــ ګل محمد

ــ دا نجلۍ څه نومېږي ؟

د شېرمحمد تندي ګونځې پيدا کړې:

ــ څه يې کوې ؟

هوټلي وخندل:

ــ موږ بايد د هر مساپر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.

شېرمحمد وويل:

ــ تورپيکۍ.

د پلار نوم ؟

ــ نه پوهيږم.

هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

ــ د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ ؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:

ــ دا نجلۍ دې څه ده ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ــ هيڅ ، نه ، نه ، ښځه.

تورپيکۍ په بيړه مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.

هوټلي د مېز پر سر د ايښې تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دريشۍ کې له ونې ټيټ سړی پر زينو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ـــدا نجلۍ دې څه کيږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، تورپيکۍ يې تر مټ ونيوله ، دواړه د لوېې شېبنه يې دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ!
ـــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د تورپيکۍ مټ ټينګ نيولی و ، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چيغه کړه!
ـــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، تورپيکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خيرن ټکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپينو کاشيو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه يي دروازې ووتل ، مخامخ يې پر عمومي سړک منډه ور واخيسته ، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د ځنګ ښېښه ټيټه شوه ، يوه ځوان سر راويست ، په خشکه يې وويل:
ـــهی ، لوده ، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل ، يواځې ارته سپږمې يې د سوځېدلي ربړ له بويه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل.
په پياده رو کې يې منډه کړه ، شېرمحمد په بيړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼا وي ښکارېدلې ، ليرې د هوټل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و ، يو لاس يې غوږ ته نيولی و ، بل لاس يې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبايل خبرې کوي.
شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې يې ګړندي ګامونه اخيستل....
دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا يې پر سترګو ولګېده ، ګامونه يې ورو کړل ، يو کوچينی موټر ، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.
شېرمحمد سره ساه واخيسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه ، دوی يواځې د څپلو بوټونو او څپلکو د تليو ټکا اورېدله ، کله کله به له ليرې د يوه موټر ژېړه رڼا د ترلو دوکانونو پر سپينو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تاميرونه په مخه ورغلل ،په ځينو کې به د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼاوې ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته تورپيکۍ ودرېده ، په نيولي غږ يې وويل:
ـــچېرې ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شېرمحمد سر وخرړېد.
نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ ، د دوکان پر سیمیټي زینه کېناسته.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکرې په غاړه کې پروت و ، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو یې وویل:
ـــزه نه وم ملامت ، هوټلې شکې شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
ـــکاشکې له هغه سپین ږیري سره تللې وای ، څومره ټینګ شو ، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو؟
شېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپې راووتل ، مخکینۍ سپۍ ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله ، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو ته وکتل ، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول ، سرونه یې ځړېدلې وو.
یو موټر ښویه تېر شو ، څو یودم یې بریک ونیو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی یوه شېبه پر سیمیټي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل ، یودم یې وخندل ، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتیا شوه. یوازې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر ټیټ شو.
شېرمحمد وویل:
ـــشپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ ، مخکۍ لاړل ، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښیښه یې لاس تېر کړ ، خوله د مینځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی یې پر ښیښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکي ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ،. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو ټیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
ـــنان نیست.
شېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو ، ورو یې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککرۍ ، وړې چوخنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول. .
بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه یې وویل:
ـــګپه نمیفامي ، نان نیست!
یودم غلی شو ، په خړ څادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.
بوډا لویه ښېښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا وويل:
ـــمسافر استين ؟
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
بوډا ولاړ شو ،. د څنګ دروازه يې خلاصه کړه ، ورو يې وويل:
ـــبياين ، هوا سرد است.
دواړه نانوايي ته ور ننوتل.
بوډا په بيړه زړه برستنه تر کونجه ونيوله ، توشکه يې ور واخيسته ، د تناره تر څنګ يې ويړه کړه ، ورو يې وويل:
ـــبشينين.
دوی کېناستل.
بوډا د بالښت تر څنګ ايښې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر يې کېښوده ، و يې ويل:
ـــاز کجا آمدين ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
ويې خندل:
ـــپشتون استي ؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
ـــهو.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ـــفارسي ميفامي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
ـــد کوم وطنه راغلې يې ؟
ـــله غزني.
د بوډا خندا زور ونيو ، په خوند يې وويل:
ـــشه ، شه ، شه ، د زيارتونو وطن راغلی يې.
يو دم يې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
ـــسلام ، سلام ، زيارتونو ته سلام.
لاس يې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو يې وويل:
ـــمسافر خانه ته چرا نه يې تلی ؟
شېرمحمد وويل:
ـــپيدا مو نه کړه ، نابلده يو.
تورپيکی ور وکتل ، د شېرمحمد سر وخوړېد.
بوډا وخندل:
ـــډوډی مو خوړلې دئ ؟
ـــنه!
ـــنن له غزني راغلی يې ؟
شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې خیرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې یوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، خنک ته اېښی تر موز یې راواخیست ، خیرنو پیالو ته یې لاس ور وغځاوه ، دواړه پیالې یې له چایو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سرې ډوډۍ یې پر اخبار کېښودې. ورو یې وویل:
ــبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور تیټ کړ.
تورپیکی ورو وویل:
ــورته ووایه ، آغا نه پېژني ؟
شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپینو بغورو کې سرخې ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ــاصلي نوم يې څه دی ؟
ــمامد حنیف ، انجنیر دی!
بوډا وخندل:
ــپه څوک پسې ګرځې ؟
شېرمحمد وویل:
ــخور يې ورته ناسته ده ، نا بلده یو ، درک یې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونیو.
ــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شې پیدا کولای.
تورپیکی یې په خبرو کې ور ولوېده:
ــد کور تر خنګ یې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وویل:
ــهلته خو زیاد کورونه وجود شته. خیر ،منارونه پیدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووایې ، رسوي . دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چایو د سورولو (ښبنلو) غږ هم پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۳)

شېرمحمد جتکه وخوړه ، د لاوډ سپیکر تېز غږ یې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا یې وکتل ، توږپیکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ ځادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچینۍ ذغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ یې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ یې واورېد:

ـــخوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

ـــهو

بوډا وویل:

ـــاوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښیبنه یې لاس تېر کړ ، د باندې لا تیاره وه. ورو یې وویل:

ـــتوږپیکۍ !

نجلۍ ویده وه.

سرې خپل غږ په زوته کړ!

ـــتوږپیکۍ !

ځادر وښورېد.

شېرمحمد وویل:

ـــسهار دی ، ځو به ، نانوایي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکری یې پر سر سم کړ.

بوډا وویل:

ـــټکسي موتروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره یو ځای له نانوایي ووت. د باندې تیاره وه ، پورته ستوري ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتیا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، یوه تن یوه اوږ ده جارو سړک ته نیولی وه ، خاورې یې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه یې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې یې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ـــمنارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس یې لوېدیځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مینځ کې یې تر یوه ځایه بې پاڼي بوټي او لغړ نیالګي ښکارېدل.

ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دې ښکاره شي.

دوی ښه شیبه مزل وکړ ، ختیځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن ځادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځینې په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو یې د خپلو جمپرونو او کورتیو په جیبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.
شېرمحمد پښه ونیوله ، توریپکۍ ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
__جومات دی ، زه به خدای یاد کم.
نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو ګامه واخیستل ، کړپ شو ، شاته یې وکتل ، توریپکۍ ته نږدې ، یوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
بېرته ورغی. توریپکۍ ته یې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.
د یوه موټر غږ یې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپین رنګ یې درلود. لاس یې ورته وخوځاوه. موټر بریک ونیو ، پاو ورسته د هسکو مناړونو تر څنګ کښته شول.
مناړونه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سیورې کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک یو یو موټر تېرېده.
ځینې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو یې سپین تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکاندراه یې د انجنیر محمد حنیف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بیا یې پر بایسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.
وروسته له توریپکۍ سره یو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، یوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.
دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به یې ، خو یوه ته هم د انجنیر حنیف کور نه و مالوم.
د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ یې راواخیستې ، په کوڅه کې د یوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.
غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ یې خوړه.
شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور یې سره ول ، ورو یې وویل:
__یخني دې کیږي ؟
توریپکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته یې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور ببله کړه.
نږدې ناره شوه!
__نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!
دواړو ور وکتل ، یو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستیکي چوټو (څپلکو) ډکه وه.
شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا یې د انجنیر حنیف د کور پوښتنه و کړه. بوډا درییمې دروازې ته ګوته ونیوله.
توریپکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بیړه یې وویل:
__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.
بوډا وخندل:
__ها ! پشتون است.
توریپکۍ په لاس کې نېولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه یې واخیسته.
شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکرۍ په غاړه کې پروت و ، تور پیچلې ویښته یې پورته غورځېدل..
کړپ شو ، په لرګیني دروازه ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا ناره کړه.

ـــنان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

يوه شېبه ودرېد ، لينګې يې لړزېدل ، زړه يې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، ځادر يې ورپورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، ځنځير لا تال خوړ.

يو دم تيرې چيغې شوې ، دوازه په تېزۍ خلاصه شوه ، توريپيکۍ په منډه کوټې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لاړې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

ـــد غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.

توريپيکۍ ، ټيټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خيرن تور ټيکري نه راوتلې سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

ـــپام ، پام يې نه و ، دې وېل چې د خور کور يې دی.

ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـــچوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.

توريپيکۍ وارخطا وه ، ټکری او لمن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

ـــراځه!

نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوټې تر پايه پټه خوله ول.

شېرمحمد وويل:

ـــخوا مه بدوه.

ځواب يې وانه ورېد.

شاته يې وکتل ، توريپيکۍ ځوړند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....

سړي وويل:

ـــزړه دې مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

توريپيکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور يې لانده ول.

شېرمحمد وخندل:

ـــزړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلۍ سر وځړېد.

شېرمحمد وويل:

ـــهه! واخله.

توريپيکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نيولې وه.

نجلۍ په غريو کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زړه ته مې نه کېږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
ــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ــ دا خبرې راځي.
حرکت یې وکړ ، څو ګامه یې واخیستل ، غوږ یې ونیو ، د سړک پر ورو تیرو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سیمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه ، منفي ځواب یې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له یوه ښکلي درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکینۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست ، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول ، څو کوڅې یې وکتې ، نتیجه یې مالومه نه شوه.
دواړه سترې ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل ، یو وسلوال راغی ، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجونې په مخه ورغلې ، ټولې یو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې یې په تن وې ، پر وېښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکارېده.
تورپیکۍ په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ــمامد حنیف پیژنې ؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې ، هماغسې جامې یې اغوستې وې ، خبرې یې کولې ، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجونې ډېرې شوې ، ټولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې یې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکۍ سپین دیوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ــمکتبې دي.
تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست:
ــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ــزه به د انجنیر حنیف پوښتنه وکم.
ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپيکۍ غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپيکۍ مخ ور واړاوه ، يوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وويل:
__څوک غواړې ؟
تورپيکۍ په بيړه ځواب ورکړ ؛
__انجنير حنيف پيژنې ؟ دلته په يوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزني دی.
نجونو يوبل ته وکتل...
تورپيکۍ وويل:
__خور مې ورته ناسته ده.
له وني لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ يې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وويل:
__ويښته دې توني کړېدي ؟
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل....
له وني لوړې نجلۍ وخندل:
__کليوال خلک توني نه پيژني ، ويښته يې خدايي همداسې ښکلي او زيړه دي.
دريمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
__دا طبيعي ښايست لري ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې يې دي ، نرۍ پزه او وړه خوله. ما په تلويزيون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ ليدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...
له وني لوړې نجلۍ وخندل:
__بس! يواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدايکه يې په ټول هرات کې جوړه پيدا کې.
نارينه دروند غږ يې واورېد:
__نه يې پيژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوږه يې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونيول.
تورپيکۍ په بيړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې يې رډې راوختې ، په غوسه يې وويل:
__ولې خاندئ ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلي ، تر تاسې خو اوس هم ښايسته دی.
ټيټه شوه ، وړه ډبره په ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا يې وکتل ، څو نجونې ولاړې وې ، په حيرانۍ يې ورته کتل...
شېرمحمد ته يې سترګې ور واړولې ، ځمکې ته يې کتل ، حرکت يې نه درلود.
د تورپيکۍ شونډې وخوځېدې:
__د سپي لورانو.
يودم يې سرې تر لاس ونيو ، په زوږه يې وويل:
__ځه! له دې ځايه ځو.
حرکت يې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و.
تورپيکۍ له ځان سره ډونګېدله....

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، ګوتې یې سستې شوې. سر یې وځړېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړي ول.
د سړي ورې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو یې وویل:
__خو زه له دې خبرو سره عادت یم.
تورپیکۍ نیغ ورته وکتل ، شنې ، زیړې سترګې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل:
__خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سمې شیشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
__راځه ، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر څنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په ټیټ سر ګامونه پسې اخیستل ، له خړ ټکرې راوتلیو
پېچلو ویښتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(١٤)

یوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کیلي بند کې ټومبلې لویه کیلې یې د خیرن میز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت.
تورپیکۍ د وره له لیخکي پښه واړوله ، کوټه وړه وه ، پر سره خیرن فرش یو دوه نفره کټ ایښی و. پر توشکه کاټ شوي کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی ، په کوټه کې بله وړه دروازه یې ټیله کړه ، تشناب و ، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور یې پورې کړ ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پر کټ ځوړند سر ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
__بله چاره نه وه.
کوم غبر یې وانه ورېد.
شېرمحمد لویې اورسۍ ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګونه وه ، خلک یوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپیکۍ ته وګورې ، ویې ویل:
__دا ځای لا ښه دی ، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار ، نیکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سرې شونډې وخوځېدې:
__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوږې تېره کړه ، د خوړو له پاره باید یو څه راوړم.
تورپیکۍ په بیره ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کیلي یې ور واخیسته ، په وره کې یې نوک ونیو ، ورو یې وویل:
__په ما باور ولره.
د باندې ووت ، یو ځل یې بیا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نبنه کړ.
په پیاده رو کې مخکې لاړ ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض یې په ملا پسې ادا کړل.
یوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت یې کاوه.
سړک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوړ بوی یې په سپږمو ننوت ، چپلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې یې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کیلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و ، تورپیکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بیړه ولاړه شوه ، دوه ګامه مخکې راغله ، په غریو کې یې وویل:
__څه شوي ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وویل:
__څه خبره ده ؟
د تورپیکۍ سر وځړېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مړې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سرې په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سرې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
ــراځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سرې ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ــزړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ــام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
ــتبه دې ده ؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ــهو ، مړه تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سرې وويل:
ــګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ــنه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د کروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولیو لګېدله.
سرې کېناست ، بله ګوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شيبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او يو کوچينی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل. نجلۍ ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
ــ د ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګوليو بايد يو څه وخورې.
توريپيکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چپلي کباب يې په لړه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شيبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، توريپيکۍ د بوتل سر نه شواى خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره يې زيړې ګوټې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، ځادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده. مخ يې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخيستې وه.
ورو يې وويل:
ــ ته بايد پرېوزې ؟
ــ خو ما لمونځ نه دی کړی.
سرې ځادر ور پرېښود.
کله چې توريپيکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته يې سترګې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې هواره وه ، يو بالښت کم و. شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلتۍ وهلې وې ، بالښت يې پر ځنګنو پروت و ، غټ ، زيړه لاسونه يې پر بالښت ايښي ول.
توريپيکۍ وويل:
ــ ته پر کټ ويده شه.
شېرمحمد وخندل:
ــ نه ، ځمکه ښه ده.
ــ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وويل:
ــ يوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سړه تبه.
نجلۍ وويل:
ــ خو يخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سرې وخندل:
ــ نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداګرۍ کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدې ، بس ، په دې يوه ځادر کې ګوزاره کولی شم. کوټ مې هم تود دی.
توريپيکۍ څه ونه ويل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، ځادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شيبه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو يې وويل:
سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب يې وانه ورېد.
غوږ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو ، ګروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځاى پرېووت. د مخامخ تامير د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۵)

غرمه وه ، نری نری باران اورېده ، شېرمحمد او تورپیکۍ څوړند سرونه په یوه کوڅه کې روان ول. ګامونو یې له ځمکې ختېه جلا کوله...دواړه غلي ول.

یوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سایبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په ستړي غږ وويل:

__ښه! اوس ؟

ځواب یې وانه ورېد.

سړې کینې لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هیڅوک هم نه و ، لیرې یو یو موټر تېرېده.

شېرمحمد وویل:

__سهار اوه بجې راوتلې یو ، غرمه شوه.

تورپیکۍ ځمکې ته کتل...

سړې مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپینې زنې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرګې غرفې ته یې ملا ولګوله ، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې یې کرښې لیکې وایستلې.

چوپه چوپتیا وه ، په اهن چادر د باران یو لاس څاڅکي لګېدل ، د لندو خاورو بوی ته.

تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

__هماغه سیند ښه و ، اوس به ببغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلې نرې ویښته یې پر سپینه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو یې وویل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو یم ، پیدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو یې وویل:

__ته مهربانه یې.

د سړې سر وځړېد. سترګې یې له اوښکو ډکې شوې ، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

__راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته یې مخ واړاوه ، تورپیکۍ په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته یې کتل.

شېرمحمد وخندل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سړې په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مړې ختې ترې تویې شوې ، خو لا یې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نیولی و.

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

د موټر تېز هارن یې په غوږو ننوت ، ټوپ یې کړل ، یوه سره رنګه کرولا یې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړې پر پایڅو ولګېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وویل:
__د غوا زویه.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، سترګې یې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې یې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چیغه کړه!
__اوښۍ مې.
په موټر پسې یې منډه واخیسته ، بل موټر بریک ونیو ، شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په بېړه یې وویل:
__کومه دی ؟
__په ها ، هاغه موټر کې.
__کوم موټر ؟
__هاغه سور موټر ، هماغه چې تاته یې اوبه در وپاشلې.
شېرمحمد یودم منډه واخیسته ، تېزه منډه ، تورپیکۍ پسې کتل ، دی ګرندۍ روان و ، یو ځل د سرک مینځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته یې د سرک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه یې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونیانو په څیر منډې وهلې...
تورپیکۍ ګرندۍ پسې روانه وه ، مخکې لاړه ، لوند پټکی یې له خړو اوبو وریورته کړ ، په خپله سینه پورې یې ونیو. موټر په یوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاخه سرک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.
وخت ووت ، تورپیکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله یې له خندا نه سره تولېده ، له خوشالۍ یې چیغه کړه!
__ما نه درته ویل چې پیدا کوو یې ؟
تورپیکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په ختو لړلی و ، له ښې لستوڼي څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخیست ، پر خولۍ یې ژنګ پنګ تاو کړ ، په خندا یې وویل:
__پیدا شو ، اخیر پیدا شو.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته یې کتل...
شېرمحمد وویل:
__راځه!
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد یو دم ودرېد ، تورپیکۍ ته یې وویل:
__ډاډه یې چې انجنیر حنیف و ؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
سړي یودم وخندل:
__بس! ستړیا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره یې بشپړه کړه:
__او زه به غزنې ته.
تورپیکۍ ورته کتل....
شېرمحمد یودم وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ یې واړاوه ، روان شو. د یوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ویې ویل:
ــموټر دلته راتاو شو.
تورپیکۍ مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ــدولس کورونه ښکارېدل. پای ته یې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وویل:
ــموټر لېرې و ، خو غلط نه یم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې یو کور ستا د اوښې دی.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته یې کتل...
له یوه کوره یو تنکی ځوان راووت ، پر سر یې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه یې وویل:
ــد انجنیر حنیف کور کوم یو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونیوله:
ــهاغه! سپینه لویه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ــد غزني دی.
هلک وویل:
ــهو ، زامن یې له ما سره یوځای مکتب ته ځي ، مشر یې شفیق نومیږي ، بل یې عتیق ، وړه خور هم لري ، وحیده ورته وایي.
شېرمحمد تورپیکۍ ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وویل:
ــزه نانوایي ته ځم ، زغالي لندېږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو یې وویل:
ــبیا خو غلط نه یو راغلي ؟
تورپیکۍ غریو واخیسته:
ــنه.
شېرمحمد وخندل:
ــنو بیا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه یې وایسته ، ورو یې وویل:
ــښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پیدا شو ، زه باید لاړ شم.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
ــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نیولي وو.
سړي ترخه وخندل:
ــملنډې وهې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سلګۍ شوې:
__ما درته ویلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي یې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
__خو ما د پیسو له پاره نه یې راوستې.
یودم یې وخندل ، جیب ته یې لاس کړ ، نمجن نوټونه یې راویستل. ورو یې وویل:
__ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا یوه روپۍ مې هم بېځایه نه ده لګولې. بس ، یواځې یو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرایه نه لرم.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
__په جېب کې یې واچوه.
__خو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
__مه مې شرموه.
سړي پیسې جېب ته کړې ، کله چې یې لاس راویست ، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.
ورو یې وویل:
__بده یې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې یې نیولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آینه یې په ټېر پورې وینوله. ورو یې وویل:
__څوک وایي چې ته بدرنګه یې ؟
شېرمحمد وخندل:
__ملنډې وهې ؟
نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډې واخیسته ، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې یې وخوځېدې:
__له زړه وایم.
د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو یې وویل:
__یوه خبره درته وکم ؟
د نجلۍ سلګیو زور واخیست.
__هو
سړي په غریو کې وویل:
__هیڅ
تورپیکۍ هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژرغوني غږ یې وویل:
__ځه.
نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو لیرې کېدله ، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. هماله څورند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لینګې یې لړځېدل ، پښو یې سستې ورکوله ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ ، خو یودم یې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا د اوبو چړپا واورېده ، په بېړه یې ور وکتل ، تورپیکی مندې ور وهلې ، ټکری یې په غاړه کې پروت و ، پلاستیکي چوټې یې له پښو ختلی وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ څوړند سر ودرېده.
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل ، د تورپیکی د اوږدو ویښتو له تاو شویو څوکو څخه رانه ځاځکي توېدل.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه ، دې په تیزې ساه وهله ، وروسته یې په غریو کې وویل:
__یوه خبره درته وکم ؟
د سرې ستونی ډک شو:
__هو
د نجلۍ سری شونډې ورپېدې:
__ته راباندې ګران یې.
یودم یې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چیغو چیغو یې وژړل...
د سرې په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې یې د تورپیکی په لندو ویښتو کې ننوتې ، د هغې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ کړ.
نجلۍ ژړل او په ژړا کې یې همدا یوه خبره کوله.
__ته راباندې ګران یې ، ته راباندې ګران یې ، ته...
شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ویښتواینبې وه. ده څو ګامه لیرې ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستیکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپینې لویې دروازې خواته وې.
(پای)
۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه __ کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library